CELĂLALT

BOGDAN FICEAC

Nu ţin minte succesiunea exactă a întâmplărilor şi nici nu cred că ar avea o prea mare importanţă. Îmi amintesc însă, cu destulă claritate, de prima întâlnire ce mi-a inoculat acea persistentă senzaţie de stranietate. La început m-am amuzat, credeam că e doar o banală confuzie, nu bănuiam turnura obsedantă pe care o vor lua lucrurile.

Era o dimineaţă de duminică, pe la sfârşitul lui ianuarie. Dormisem agitat, m-am trezit indispus, mai obosit decât la culcare. Am mâncat în grabă, nici nu m-am bărbierit şi am ieşit afară. Aerul era rece, tăios, dar de o claritate aproape ireală, datorită luminii generoase a soarelui, reflectată de luciul zăpezii. Una din acele dimineţi de cristal, reci şi strălucitoare, ce te surprind prin frumuseţea lor. Am dat colţul şi am început să cobor strada în pantă, spre casa unui prieten cu care stabilisem o întâlnire. Voiam să discutăm detaliile unei expoziţii artistice pe care urma s-o deschidem la clubul unei ligi de tineret. Aerul rece nu reuşise să-mi alunge oboseala. Dimpotrivă. Îmi provocase o stare febrilă, accentuată şi de faptul că de când mă sculasem îmi simţeam mâinile şi picioarele îngheţate. Aveam senzaţia că pielea feţei devenise casantă şi barba nerasă de trei zile mă irita. Începusem să mă enervez că renunţasem la bărbierit. Oricum, era duminică. Din nou mă surprindeam complăcându-mă într-o neglijenţă pe care nu aş fi suportat-o în urmă cu câteva luni. Eram tot mai nepăsător faţă de felul cum arătam, de cum mă îmbrăcam. Cora nu m-ar fi lăsat să ies aşa pe stradă. Era foarte ordonată. Acum însă, ea dispăruse din viaţa mea şi eu mă străduiam s-o uit cât mai repede. Dar îmi era mult mai greu decât mă aşteptasem.

Ajunsesem aproape de casa amicului meu când am observat un cetăţean venind din sens opus. Nu i-aş fi dat atenţie, mai trecuseră mulţi pe lângă mine fără să-i iau în seamă, dacă n-aş fi văzut pe faţa lui un zâmbet exagerat. O satisfacţie evidentă, produsă de faptul că ne întâlneam. Nu era nici o umbră de îndoială, în spatele meu nu mai era nimeni. Iar el mă privea drept în ochi. O clipă m-am gândit că simulează bucuria pentru a-mi putea cere uşor câteva sute de lei sub un pretext oarecare. M-am căutat

instinctiv prin buzunare, dar nu aveam nici un ban la mine. Şi nici el nu părea unul dintre cei care se pretează la aşa ceva. Era bine îmbrăcat, o scurtă îmblănită, căciulă de iepure, fular alb de lână şi, cu toate că părea uşor grizat, avea o figură plăcută. Un bărbat jovial, către cincizeci de ani, care se bucura ca de vederea unei cunoştinţe apropiate. Eram contrariat şi chiar curios.

Când a ajuns în dreptul meu s-a oprit şi zâmbetul i s-a accentuat.

— Bună ziua. Mă bucur să vă revăd.

— Bună ziua.

I-am răspuns reticent, aşteptându-i cererea. Dar veselia lui părea sinceră, lucirea din ochi o susţinea, creând o anumită complicitate între noi. Probabil a observat reţinerea mea şi s-a arătat surprins.

— Chiar nu mă recunoaşteţi? Ne-am întâlnit sâmbăta trecută la doctorul Săvulescu. A fost o seară foarte reuşită.

Nu-l puteam dezamăgi. Am îngăimat un acord amabil, o apreciere asupra serii aceleia. Pentru o clipă am avut chiar regretul că nu cunoşteam nici un doctor Săvulescu. El mă privea în continuare cu simpatie, cred că se simţise excelent în compania celui cu care mă confunda.

— Soţia ce mai face? A fost fermecătoare. Chiar ieri discutam cu nevastă-mea şi îmi spunea că ar dori s-o reîntâlnească.

Puteam fi atât de crud încât să-i spun că nu eram căsătorit?

— Mulţumesc, bine. E acasă.

În mod inexplicabil, în timp ce rosteam minciuna m-am simţit fericit. Pentru o fracţiune de secundă am crezut cu adevărat că omul din faţa mea vorbea de Cora, ea ştia să strălucească întotdeauna în societate, eram mândru de asta, uitasem că nu mai eram împreună. Dar iluzia nu a durat decât o fracţiune de secundă. Bărbatul îmi sesizase crisparea şi era nedumerit. Un timp am tăcut amândoi. El nu îndrăznea să continue discuţia, se străduia, cred, să afle motivul distanţării mele. Se întreba, probabil, unde şi cu ce greşise. Nu aveam ce ne mai spune. El a capitulat primul. L-am văzut întristându-se şi mi-a părut rău că n-am putut simula şi eu bucuria acelei ipotetice revederi.

— V-am lăsat. Mi-a făcut plăcere că v-am întâlnit, a spus în grabă.

— La revedere, i-am răspuns jenat şi l-am urmărit cum se îndepărtează. Nu s-a mai uitat înapoi. Probabil simţise că-l privesc.

Mi-am continuat drumul şi i-am povestit amicului meu întâmplarea. El a luat-o ca pe o glumă şi a spus că nu era decât o confuzie obişnuită, cu atât mai mult cu cât cetăţeanul putea fi mai grizat decât arăta la prima vedere. Am abandonat subiectul, mă temeam să nu devin ridicol, dar multe zile

după duminica aceea întâlnirea mi-a revenit în minte, obsedantă, refuzând să-şi dezvăluie înţelesul. La un moment dat începusem să mă interesez de un anume doctor Săvulescu, dar întrebările mele nu au găsit răspunsul dorit şi am renunţat.

O lună mai târziu am plecat într-o delegaţie pentru a ridica nişte componente electronice de la o societate comercială din oraşul C. Era prima mea deplasare la acea unitate. Ajuns la poartă, m-am prezentat la ghişeul de informaţii şi am întins funcţionarei buletinul şi foaia de delegaţie pentru a-mi completa un bilet de intrare. Ea mi l-a luat cu un gest de rutină, a deschis buletinul şi, în momentul în care m-a privit pentru a-mi compara figura cu fotografia din actul de identitate, am observat cum i se luminează ochii. I-am răspuns cu un zâmbet formal, dar ea mi-a susţinut privirea.

— Sper că astăzi aveţi mai mult noroc decât data trecută.

— Poftim? am întrebat derutat.

— Spuneam că astăzi aţi putea rezolva mai repede. A trecut balamucul sfârşitului de lună.

Am tăcut un moment, apoi, încercând să fiu cât mai destins, am spus:

— Cred că e o confuzie. Vin pentru prima dată la dumneavoastră.

— Nu se poate, a replicat ea încrezătoare. Tot eu eram la poartă şi atunci. În noiembrie, da, la sfârşitul lui noiembrie. Când a dat prima ninsoare.

— Probabil vin foarte mulţi delegaţi pe aici. Ar fi imposibil să-i ţineţi minte pe toţi.

— E adevărat. Dar pe dumneavoastră vă ţin minte. Eraţi atât de fericit.

— Îmi pare rău, m-am scuzat cu glasul moale, timorat de siguranţa cu care îmi vorbea. Vă repet, este prima dată când vin aici.

— Mă rog, a spus ea ofensată şi a început să-mi completeze biletul. Unde mergeţi?

— La desfacere.

A trecut serviciul la rubrica respectivă şi mi-a întins bucăţica de hârtie. A zâmbit din nou, nu era o femeie ranchiunoasă, dar n-a mai spus nimic, deşi eram sigur că nu mă crezuse.

I-am mulţumit şi am plecat însoţit de tânărul care făcea de serviciu la poartă. M-a condus la etajul doi unde am străbătut câteva coridoare întortochiate şi am ajuns la capătul unui mic hol, cu o uşă în faţă şi doua lateral.

— Intraţi şi la şefu'?

— Da, n-ar fi rău.

— Uşa din faţă.

— Mulţumesc.

A stat până m-a văzut înăuntru şi i-a făcut un semn scurt cu mâna bărbatului corpolent aşezat la biroul de la fereastră, în partea opusă uşii. Acesta însă nu m-a observat. Lucra concentrat la nişte formulare, ajutându-se de un minicalculator. Din când în când îşi ştergea nasul congestionat cu o batistă imensă, în carouri, pe care o îndesa apoi în buzunarul de la piept. Am închis uşa şi am aşteptat.

Într-un târziu a terminat calculele, a aranjat foile într-un teanc ordonat şi m-a privit. Instantaneu, ridurile frunţii i s-au destins, iar în ochii înroşiţi de răceală i-a apărut o lucire jucăuşă. S-a ridicat în picioare, mi-a întins mâna, dar imediat a renunţat la gest şi mi-a făcut semn să rămân pe loc.

— Mai bine staţi la distanţă. Cred că am gripă.

I-am urmat sfatul. Eram stânjenit, nu ştiam cum să încep în a-mi formula cererea, dar el nici măcar nu mi-a dat răgazul. A arătat spre banca de lemn aşezată de-a lungul peretelui lateral.

— Luaţi loc. Aveţi timp să bem un ceai?

— Sunt cam grăbit, m-am scuzat surprins de invitaţie. Aş dori să prind trenul de două.

— Îl prindeţi, m-a liniştit el şi a scos din dulăpiorul biroului un fierbător, un ceainic micuţ şi două căni. S-a dus la chiuvetă, a umplut ceainicul, apoi a traversat încăperea şi a pus vasul pe bancă. A introdus ştecherul fierbătorului în priză şi s-a întors la birou. S-a aplecat din nou spre dulăpior şi a scos o cutie cu zahăr, linguriţa şi un pliculeţ de ceai. Mi l-a arătat, zâmbind calm.

— Imediat se face.

Am urmărit întreaga succesiune a operaţiunilor uşor intrigat de amabilitatea lui. Nu mi se întâmpla prea des să fiu primit cu trataţii. El a scos din nou batista şi şi-a suflat zgomotos nasul.

— Păcătoasă răceală. A oftat şi a desfăcut pliculeţul, apoi m-a privit în ochi: V-am aşteptat luna trecută. Probabil aţi fost prins cu alte treburi. Vorbisem cu fetele să nu vă mai întârzie ca ultima dată.

Cuvintele lui m-au prins nepregătit, deşi le presimţeam. În prima clipă am vrut să-i explic şi lui că se înşeală, că e vorba de o confuzie. Imediat, însă, am renunţat la pornirea iniţială. Îmi venise o idee. Dacă acceptam convenţia, puteam obţine câte ceva despre acea neobişnuită dublură a mea. Raţionamentul mi se părea atrăgător şi, cu cât îl analizam mai mult, îmi dădea convingerea că avea şanse de reuşită. Trebuia doar să fiu atent la modul în care pune întrebările. Nu voiam să-i dau senzaţia că discuţia s-ar abate de la normal. Ar fi putut deveni reticent.

— Mă bucur că nu m-aţi uitat, am spus căutând pe figura lui eventualele semne ale surprizei sau ale nedumeririi. A rămas la fel de calm, aşa că m-am hotărât să supralicitez. Chiar ţineţi minte şi data când am venit aici ultima dată?

— 28 noiembrie, mi-a spus sigur pe sine. Nu vă amintiţi, eram tot în camera asta când mi-aţi spus că nici n-aţi terminat bine luna de miere şi v-au trimis la noi?

— Ba da, am confirmat încercând să mă orientez. Şi totuşi cum de vă amintiţi atât de precis data?

— Simplu, foarte simplu. Nu mai ştiu dacă v-am spus atunci. Trebuie să vă fi spus. Ziua în care v-aţi căsătorit coincide cu ziua mea de naştere... Eraţi foarte fericit, probabil n-aţi dat atenţie. Mi-aţi vorbit aproape tot timpul de soţia dumneavoastră.

Am simţit că mă străbate un fior rece. La 23 noiembrie mă întâlnisem ultima oară cu Cora. Atunci hotărâsem că nu mai avea rost să continuăm. Nu puteam uita data. El mi-a observat crisparea şi s-a oprit încurcat. Şi-a făcut de lucru cu pliculeţul, apoi s-a ridicat de la birou şi a venit să vadă dacă se încălzise apa din ceainic. A luat cutia de zahăr, a pus câteva linguriţe şi a scos ştecherul fierbătorului din priză. Evita să mă privească. Se gândea probabil că subiectul mă stânjenea, că ipotetica mea căsnicie nu mergea bine. A pus pliculeţul în apa fierbinte şi l-a agitat de câteva ori. A luat micul ceainic de pe bancă şi a turnat lichidul aburind în căni. Mi-a întins una privindu-mă pieziş. Am încercat un zâmbet, dar mi-am dat seama că nu era prea reuşit. Tăcerea devenise penibilă. Trebuia să găsesc un pretext pentru a continua discuţia. Dacă tot intrasem în acest joc, voiam să aflu măcar câteva date despre... celălalt. N-a mai fost nevoie. Următoarele lui cuvinte m-au făcut să înţeleg că tentativa mea nu avea sorţi de izbândă.

— Mă iertaţi, am un lapsus teribil. Spre ruşinea mea am uitat cum vă numiţi.

I-am spus numele şi el a dat din cap de parcă atunci şi-ar fi amintit. Dar ochii lui i-au trădat nesiguranţa.

Am pierdut şi ultima speranţă atunci când m-a întrebat, scuzându-se din nou, care este societatea la care lucram pentru a-mi completa fişele de expediţie. I-am dat delegaţia şi foile cu necesarul de piese. Le-a cercetat în fugă şi a devenit iarăşi binevoitor.

— Ne lipsesc numai două poziţii. În rest le puteţi ridica pe toate. Facem colet?

— Nu cred că e cazul. Le iau cu mine.

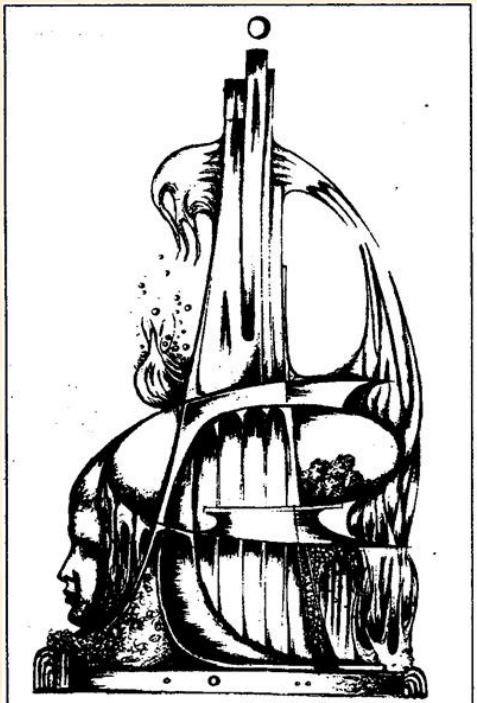

Desen de Dan Farcaş

— Cum doriţi. Vorbesc la magazie să vi le pregătească. La unu, cel târziu, ajungeţi la gară.

I-am mulţumit şi am sorbit o gură de ceai. Se răcise suficient. În timp ce el vorbea cu magazionera, m-am gândit dacă nu era mai bine să-i spun totul deschis şi să-l întreb ce amănunte îşi mai poate aminti în legătură cu celălalt. Bănuiam însă, din convingerea cu care mi-a vorbit la început, că nu m-ar fi crezut şi şi-ar fi închipuit că vreau să-mi bat joc de el. Am abandonat ideea.

A pus receptorul în furcă şi s-a ridicat de pe scaun.

— Puteţi merge jos. Într-un sfert de oră pachetele sunt gata.

M-am apropiat de el pentru a-i întinde mâna, dar m-a oprit din nou.

— Gripa. A zâmbit: Se pare că-i adevărat ce se spune, dacă iei medicamente îţi trece în douăzeci de zile, dacă nu, în trei săptămâni.

L-am aprobat. Încercând să par amuzat de poanta răsuflată, apoi i-am mulţumit pentru amabilitate şi am ieşit din birou.

În tren, la întoarcere, am recapitulat întreaga discuţie. Eram singur în compartiment. Dincolo de geam, satele alunecau lent, în zgomotul sacadat al roţilor. Casele erau acoperite cu straturi afânate de zăpadă, exact ca în felicitările de Crăciun. Din coşuri, fumul se înălţa albăstrui, spre cerul de sticlă. Ici-colo, oameni încotoşmănaţi, mogâldeţe minuscule, se prelingeau de-a lungul uliţelor sau trebăluiau prin curţi. Frumuseţea peisajului îmi inocula cu încetul o stare de stranietate, mi se părea că întreaga privelişte are puritatea şi misterul unui vis. Devenisem predispus la visare, la judecăţi şi conexiuni care, în mod normal, mi s-ar fi părut nefireşti. M-a cuprins o uşoară exaltare rememorându-mi întâlnirea cu şeful compartimentului „desfaceri”. Faptul de a avea o sosie, fapt în care acum credeam deja cu adevărat, nu mi se părea enervant, ci, dimpotrivă, mă consideram chiar un favorizat al soartei, unul din puţinii aleşi de a trăi întâmplări neobişnuite şi, prin aceasta, de a fi în contact direct cu unul dintre misterele naturii. De

felul meu sunt raţional şi recunosc că ceea ce noi, oamenii, am reuşit să descifrăm din tainele universului sunt fragmente disparate, minore, pe care ne chinuim, de multe ori zadarnic, să le înghesuim în grila rigidă a unor raţionamente şi formule matematice. Şi totuşi, dincolo de raţiune, cred că una din cele mai minunate însuşiri ale fiinţei umane este atracţia irezistibilă, de neexplicat, spre mister, spre miracol, spre necunoscut... Cufundat în astfel de gânduri, n-am observat că trenul oprise de mult în staţie şi în locul caselor pierdute sub zăpadă apăruseră peroane şi terasamente acoperite cu o zoia înnegrită, călcată în picioare. Mi-am îmbrăcat paltonul, am luat valiza şi am coborât. Farmecul visării dispăruse. Mai persista doar senzaţia sâcâitoare a nemulţumirii că nu reuşeam să dau de o urmă utilizabilă a omului cu care fusesem confundat. Eram foarte curios şi intrigat, poate nu atât din cauza asemănării noastre, se pare aproape perfecte, cât mai ales din cauza coincidenţelor acelor date care ne jalonaseră viaţa. 23 noiembrie însemna pentru el un eveniment fericit, iar pentru mine exact contrariul. Să existe oare o lege universală a compensaţiei? Ideea mi se părea absurdă, şi totuşi, nu puteam să mi-o alung din minte. Am traversat sala de aşteptare, podeaua era presărată cu hârtii şi coji de seminţe şi am uitat de ideea aceea ciudată în aglomeraţia staţiei de tramvai.

În zilele următoare n-am avut timp să mai analizez întâmplările referitoare la acea dublură a mea. Au răbufnit necazurile de la serviciu. De câtva timp situaţia se deteriorase vizibil, în special în contactele pe care le aveam cu şeful de secţie. Poate era şi vina mea. Despărţirea de Cora, în loc să-mi aducă relaxarea, mă marcase, deşi nu voiam să recunosc. Devenisem neglijent, delăsător, superficial şi chiar irascibil. Eram nemulţumit de lucrurile insipide, rutiniere, îmi doream o temă de cercetare deosebită, dar nu mai aveam puterea să mă lupt şi să-mi impun poziţia. Şeful de secţie mă urmărea de mai mult timp. Era tipul de infatuat căruia îi fac plăcere zâmbetele slugarnice, familiarismele, bineînţeles cele care proveneau de la el, voia cu tot dinadinsul să pară spiritual, se amesteca mereu în lucrările noastre, cu pretenţia de mare specialist. Eu nu suportam şi de aceea nu scăpăm nici un prilej de a-l contra. Prin aluzii ironice pe care le pricepea abia după ce îi vedea pe colegii mei întorcându-şi feţele şi zâmbind ascuns, corectându-i greşelile de exprimare – şi erau cu duiumul, sau spunându-i clar, în faţă, ce mă deranja. Ajunsesem o adevărată obsesie pentru el, dar nu avea cum să mă prindă atâta timp cât îmi rezolvam sarcinile de serviciu. Însă, după ce am terminat cu Cora, lucrurile s-au schimbat. Îl vedeam de la o zi la alta cum jubilează tot mai mult. N-are rost să mai lungesc evenimentele. Mi-a făcut câteva observaţii în faţa colegilor, a început să-mi taie

din ore, m-a penalizai la acord, mi-a respins cererea de concediu fără plată, m-a tăiat de pe lista de gradaţii şi o mulţime de asemenea mizerii. Şeful meu de laborator, un om umil şi timid, deşi bănuia cauza declinului meu, nu îndrăznea să-mi ia apărarea în faţa coordonatorului de secţie. Singurul lucru pe care a reuşit să-l facă a fost să-mi obţină o delegaţie de două săptămâni la întreprinderea de echipamente electronice, sperând ca depărtarea şi timpul să aplaneze conflictul.

Chiar de ziua mărţişorului am intrat pentru prima oară pe poarta societăţii de echipamente electronice. Întâmplător nu mai fusesem niciodată acolo, deşi avusesem destul de multe colaborări cu colectivul în care urma să lucrez.

La poartă, în cabina de sticlă, alături de portar se afla un tânăr înalt, blond, cu o înfăţişare plăcută – am observat pe ecuson că lucra la „Montaj 2". Era tipul de om relaxat, pe care necazurile nu-l puteau afecta în nici un fel.

N-am apucat să cer portarului informaţiile dorite. Tânărul a ieşit furtunos din cabină şi mi-a întins mâna.

— Deci te-ai hotărât! Mă bucur, să ştii!

I-am zâmbit, dar mi-a simţit crisparea de-o clipă. A continuat repede.

— S-a întâmplat ceva? Victor, să ştii, eu nu ţi-am încurcat plăcile alea. Degeaba te-ai supărat.

Am tresărit. Nu din cauza confuziei. Aproape mă obişnuisem cu ea. Amănuntul care m-a frapat a fost numele. Deci sosia mea se numea... Victor. În sfârşit o informaţie concretă.

Pentru moment m-am simţit tentat să reiau jocul pe care îl încercasem şi cu şeful desfacerii de la întreprinderea de componente, dar mi-am dat seama că nu avea sens. Nu-l puteam continua două săptămâni. M-am hotărât să-i vorbesc deschis.

— Îmi pare rău, dar nu sunt Victor. E o confuzie.

— Serios? Nu mai eşti Victor, a replicat el ironic, probabil acum eşti „domul" Victor. Am auzit că te-au făcut şef de secţie. Felicitări. Eşti un băiat de perspectivă.

A început să râdă luând totul ca pe o glumă. Nu m-am obosit să-l conving că nu sunt eu acel Victor. Era inutil. Am mai schimbat câteva amabilităţi, apoi ne-am despărţit. În ziua aceea nu l-am mai întâlnit, apoi am aflat că a intrat în concediu. N-am avut puterea să-l mai caut la întoarcerea lui la lucru. Ştiam că nu mai aveam cum să-l conving de realitatea acelei confuzii. Ceea ce mă neliniştea din ce în ce mai mult era cea de-a doua informaţie pe care mi-o furnizase. Celălalt, evit să-i spun pe

nume din motive pe care încă nu mi le-am explicat, avusese o ascensiune profesională evidentă, exact în aceeaşi perioadă în care situaţia mea se agravase. Din nou mi-a revenit în minte, obsesiv, gândul la acea presupusă lege a compensaţiei. O lege care scăpa raţionalului, dar care totuşi exista. Cel puţin aşa o sugerau faptele. Am petrecut multe nopţi albe gândindu-mă la dublura mea, la firele invizibile ce ne legau, la destinele noastre complementare. Încercam cu îndărătnicie să găsesc explicaţii, deşi lucrul acesta părea absurd. Refuzam să cred că nu pot descifra cursul destinului meu. La un moment dat m-a cuprins teama. Aveam senzaţia că sunt o marionetă incapabilă de a mă opune mişcărilor dirijate de o forţă aflată mai presus de înţelegerea mea. Un alt gând care mă înfricoşa era şi acela că viaţa mea era determinată implicit de... acţiunile celuilalt. Succesele lui însemnau tot mai multe necazuri pentru mine, bucuria lui îmi aducea tristeţe, fericirea lui era pentru mine deznădejde. Am început să-l invidiez şi, uneori, chiar să-l urăsc. Nu ştiu exact când mi-a venit ideea de a încerca tot ce era posibil pentru a-mi schimba viaţa. La urma urmei aveam şi eu dreptul la fericire. Trebuia doar să încerc să lupt împotriva destinului. Chiar în dimineaţa următoare m-am aruncat sub duş, mi-am ras barba, m-am îmbrăcat în haine curate şi am ieşit afară.

Se întâmplase a fi o dimineaţă superbă de primăvară, cu un soare cald, cu miros de copaci înfloriţi, cu oameni veseli. Eram încrezător în reuşita mea.

Nu are rost să descriu în amănunt zilele ce au urmat. Mi-am rezolvat în scurt timp toate restanţele, am terminat cu delegaţia, apoi, întors la institut am reuşit să obţin un contract pe care mi-l doream atât de mult în cadrul cercetărilor privind telefonia mobilă. Chiar şi „amicul" meu, şeful de secţie, fusese schimbat în cadrul unei adunări generale. Zilele începuseră din nou să mi se pară prea scurte.

A venit apoi seara aceea de mai, care mi-a rămas încrustată în memorie ca un filigran. Fusesem invitat de un prieten la aniversarea zilei sale de naştere, era sâmbătă, pomii din parcuri răspândeau efluvii de miresme. Amicul îmi garantase o surpriză, nu bănuiam ce putea fi, dar nu mă aşteptam la mare lucru. Îl ştiam că-i place să exagereze.

Am urcat scara blocului şi am sunat la uşă, aranjându-mi pentru ultima dată nodul cravatei. Mi-a deschis zâmbind misterios, la început nu l-am luat în seamă, i-am urat cele cuvenite şi i-am dat cadoul şi buchetul de flori. M-a condus în camera de zi. Îi cunoşteam pe majoritatea invitaţilor, însă de cum am intrat şi au început să se facă prezentările, m-a cuprins o senzaţie ciudată. Poate şi din cauza privirilor complice pe care le deslu-

şeam în privirile prietenilor, poate şi din pricina – abia târziu mi-am dat seama – unui parfum abia perceptibil care îmi trezea amintiri dureroase. Am parcurs cercul invitaţilor cu obişnuitele salutări şi glume pentru ca, ajuns în dreptul canapelei de lângă geam, să simt cum mi se accelerează pulsul. Prietenii s-au îndepărtat discret şi şi-au făcut de lucru cu alegerea benzilor de magnetofon. Pe o canapea şedea Cora! Delicată, frumoasă ca întotdeauna, într-o rochie pe care nu o cunoşteam, dar care îi venea de minune. Mă privea drept în ochi, cu seriozitate şi, treptat, un zâmbet îi răsărea în colţul gurii. Probabil o amuza imobilitatea mea.

— Nu te aşezi? m-a întrebat făcându-mi loc alături de ea.

— Ba da, am răspuns nesigur şi m-am conformat. Îi simţeam mult mai puternic parfumul cu care într-o vreme mă obişnuisem atât de mult. Mă bucur că te văd, Cora. Sincer mă bucur.

M-a privit şi am simţit cum îi tremura vocea.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

După trei săptămâni ne-am căsătorit. Nu mai descriu evenimentele acelor zile. Eram fericit, în sfârşit, că viaţa începuse cu adevărat şi pentru mine.

I-am povestit Corei despre întâmplările ciudate ce îmi marcaseră lunile din urmă. N-a râs, m-a luat în serios şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă să-mi abată atenţia de la gândurile ce mă obsedau. În mare parte a reuşit. Aproape că uitasem de celălalt, de frământările mele în legătură cu destinele noastre complementare. Asta până într-o zi de iunie, când, în timpul unei scurte escapade la Predeal, celălalt a revenit intempestiv în viaţa mea.

Închiriasem cu Cora, pentru sfârşitul de săptămână, o cameră la vila „Strugurel”. Am găsit-o destul de greu. Era o căsuţă de numai trei camere, cochetă, cu o perspectivă minunată. Am parcat maşina în dreptul porţii şi am plecat s-o caut pe femeia de serviciu pentru a lua cheia. Am găsit-o la vila vecină. De fapt ea m-a descoperit pe mine. Pregătea lenjeria într-o cameră de serviciu împreună cu alte două îngrijitoare şi nici n-am apucat să întreb cine are cheile de la vilă că am văzut-o pe femeia aceea măruntă, îmbătrânită înainte de vreme, cum se luminează la faţă şi îmi vine în întâmpinare.

— Ce surpriză! Nu credeam c-o să vă văd prea curând.

Am încremenit simţind cum mă invadează vechile temeri. N-am avut răgazul să-i răspund.

— Aţi reuşit să faceţi ceva pentru băiatul meu? Chiar astăzi voiam să vă sun. Mi-era teamă să nu vă deranjez. Păreaţi cam supărat ultima dată.

Am început să devin atent. Blocajul mental mi-a dispărut la auzul

cuvintelor ei, dar nu mă puteam hotărî să vorbesc. Probabil că tăcerea mea o deruta. Eram obligat să spun ceva, să mă decid pe loc ce rol urma să interpretez. Al meu sau al... lui. Am optat pentru a doua variantă în speranţa de a afla amănuntul acela deosebit de important pe care se pare că ea mi-l putea oferi.

— Mai aveţi numărul de telefon?

— Cum să nu, a replicat ea şi s-a dus imediat la cuierul de lângă uşă.

A căutat în buzunarele unei jachete ponosite şi s-a înapoiat triumfătoare, cu un petic de hârtie. L-am luat încercând cu disperare să-mi ascund tremurul mâinilor. L-am despăturit şi am citit cu înfrigurare numele şi numărul de telefon. L-am repetat de câteva ori în minte apoi i l-am întins, încercând să par mai relaxat.

— Sunaţi-mă pe marţi, miercuri şi am să vă dau un răspuns precis. Cred că se va rezolva.

Bucuria de pe chipul ei m-a făcut să am remuşcări pentru faptul că îi promiteam lucruri de care eram complet străin. Trebuia totuşi să aflu numărul acela. Nu ştiam la ce îmi va folosi, dar trebuia să-l ştiu.

Am luat cheia şi m-am întors la maşină. Cora mi-a sesizat din prima clipă tulburarea. I-am spus despre ce e vorba şi ea a încercat să mă liniştească, dar weekend-ul n-a mai avut farmecul la care mă aşteptam.

Noaptea de dinaintea întoarcerii acasă mi-am rememorat în amănunt vorbele îngrijitoarei. Concluzia a fost aceeaşi: destinele noastre, al meu şi al... celuilalt se dovedeau a fi indubitabil de o stranie complementaritate. Femeia mi-l prezentase ca fiind măcinat de griji. Tocmai acum când eu eram fericit. Oare mă puteam considera vinovat de necazurile lui? Nu, nu puteam să accept aşa ceva. Fiecare trebuia să lupte pentru viaţa lui şi totuşi, deşi raţionamentul mi se părea firesc, îmi simţeam inima grea.

Am adormit târziu, chinuit, îmbrăţişând-o pe Cora.

Revenit acasă, am trăit cele câteva zile ce au urmat într-o stare febrilă, de nesiguranţă, amestecată cu o teamă inexplicabilă. După-amiezele stăteam ore în şir privind telefonul, răspunzându-i distrat Corei, încercând zadarnic să-mi abat gândul de la... celălalt. Speram ca timpul să-mi atenueze tulburarea, dar speranţele mele se dovedeau a fi zadarnice. Un singur gând, mai bine zis o întrebare, începea să mi se contureze tot mai apăsător în minte: să fie oare adevărat că ascensiunea mea a determinat declinul lui? Era într-adevăr într-o situaţie tristă? Nu puteam afla răspunsul decât într-un singur mod. Mi-era teamă însă de vocea lui, de contactul direct. Însă tensiunea în care trăiam ajunsese insuportabilă. Într-o seară m-am hotărât. Am ridicat receptorul şi, cu mare greutate, am reuşit să

formez numărul. Cora tocmai intrase în cameră, m-a privit şi din încordarea mea a înţeles cui telefonez. S-a apropiat încet de mine şi a rămas în picioare urmărindu-mă cu atenţie.

Am auzit în receptor apelul repetându-se de câteva ori, îndepărtat, apoi cineva a ridicat receptorul.

— Alo...

Am simţit cum mi se opreşte inima. N-am reuşit să articulez nici un cuvânt. Era... el. O ştiam, o simţeam cu fiecare fibră a trupului meu. Dar nu puteam să-i vorbesc. De fapt, ce aş fi avut să-i spun? Dacă forţa aceea a Necunoscutului exista cu adevărat, oricum ea se afla mai presus de înţelegerea noastră. Nu aveam cum să ne aliem împotriva ei. Vieţile noastre se aflau pe tarele aceleiaşi balanţe, dar nu aveam cum să ştim cine a conceput balanţa şi cum putem evada.

Cora mi-a sesizat neputinţa de a reacţiona. Mi s-a aşezat pe genunchi, m-a cuprins cu o mână pe după umeri, iar cu cealaltă mi-a luat receptorul şi l-a pus în furcă. Apoi m-a sărutat. I-am simţit moliciunea buzelor şi am îmbrăţişat-o la rândul meu. Dar gândul îmi era tot la vocea aceea îndepărtată, estompată de paraziţii reţelei, repetând un apel, inutil.

Era vocea unui om trist...

Eu o aveam pe Cora.

Oare cât timp?...